

Sygn. akt **IV Ka 267/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mariola Urbańska - Trzecka

Protokolant sekr. sądowy Mateusz Pokora-Stuczyński

przy udziale Antoniny Kasprowicz-Czerwińskiej - prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 21 czerwca 2022 r.

sprawy **J. K.** s. B. i T., ur. (...) w I.

oskarżonego z art. 160 § 2 k.k. i art. 160 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela posiłkowego, oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 30 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 163/19

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 60,00 (sześćdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 267/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 30 grudnia 2021 roku sygn. akt II K 163/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego:</p> <p>1.naruszenie prawa materialnego tj. art. 160 § 2 i 3 k.k. wyrażające się w błędnej interpretacji polegającej na przyjęciu określonego skutku a takim jest przestępstwo konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo z art. 160 § 2 i 3 k.k., koncepcja obiektywnego przypisania pozwala na jego przypisanie również bez analizy tzw. hipotecznej przebiegu przyczynowego i odpowiedzi na pytanie czy podjęcie przez sprawcę alternatywnego zachowania zgodnego z regułami postępowania z dobrem prawnym pozwoliłoby uniknąć skutku przestępnego tj narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w sytuacji gdy zarzucono oskarżonemu zaniechanie zlecenia badań, podczas gdy rzeczony badania mogły lecz wcale nie musiały zmienić sytuacji pacjenta;</p> <p>2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 160 § 2 i 3 k.k. wyrażające się w błędnej interpretacji polegającej na pominięciu przy dekodowaniu znamienia czasownikowego „naraża” tzw. negatywnych kryteriów obiektywnego przypisania skutku przestępczego, w tym wypadku podziału pracy w zespole.</p> <p>3. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na jego treść, a a mianowicie art. 7 k.p.k w zw. z art. 410 k.p.k polegające na przekroczeniu swobodnej oceny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do dowolnego a więc nie pozostającego pod ochroną normy prawnej wynikającej z art. 7 k.p.k przyjęcia, że oskarżony swoim zachowaniem podczas wykonywania w dniu 7 lutego 2017 roku w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Szpitala w I. czynności medycznych naraził Z. K. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;

4. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na jego treść, tj. art. 201 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku oskarżonego o dopuszczenie dodatkowej opinii biegłych lekarzy sądowych o właściwej specjalności tj. medycyny ratunkowej na okoliczność „ czy oskarżony swoim działaniem lub zaniechaniem podczas wykonywanych w dniu 7 lutego 2017 roku w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Szpitala w I. wobec Z. K. czynności medycznych naraził tego pacjenta na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a o celowości dopuszczeniu takiej opinii ma przekonywać pismo z dnia 1 marca 2022 roku dr.n.med P. P. Konsultanta Wojewódzkiego ds. medycyny ratunkowej dla województwa (...) wskazującego zastrzelenia do opinii biegłych z (...) w B..

Oskarżony J. K. w apelacji osobistej nie sformułował zarzutów podnosząc, że uważa, iż wyrok jest krzywdzący gdyż uważa, że nie uchybił swoim obowiązkom jako lekarz (...) wobec Z. K..

Oskarżyciel posiłkowy K. K. również nie sformułował

	zarzutów lecz zakwestionował decyzję o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty podnoszone w apelacji obrońcy oskarżonego niezasadne.</p> <p>Na wstępie jednak należy zauważyć, że z utrwalonego orzecznictwa i poglądów doktryny wynika jednoznacznie, że „podniesienie w jednym środku zaskarżenia zarzutu obrazy prawa materialnego oraz zarzutu obrazy przepisów postępowania powoduje tak daleko idącą sprzeczność tego środka, że uniemożliwia wręcz łączne rozpoznanie stawianych w nim zarzutów. Oczywiście jest, bowiem, że zarzut obrazy prawa materialnego może być skutecznie postawiony w wypadku niekwestionowania ustaleń faktycznych; w przeciwnym razie niewłaściwie ustalone fakty nie mogą stanowić podstawy subsumcji. Nie oznacza to jednak niemożności rozpoznania środka odwoławczego w ogóle, powoduje jednak konieczność rozważania w pierwszej kolejności zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, który, w wypadku trafności, wyklucza możliwość rozpoznania zarzutu obrazy prawa materialnego, zaś w wypadku nieskuteczności - otwiera drogę do rozpoznania tego zarzutu (postanowienie SN z 14.05 2003r., II KK 26/03 LEX nr 78385)</p> <p>Przechodząc zatem w pierwszej kolejności do stawianego w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu obrazy przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. podkreślić</p>		

trzeba, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylene się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (postanowienie SN z dnia 14 lutego 2007 r., II KK 397/06, niepubl.). Sąd orzekający, rozstrzygając o winie lub niewinności oskarżonego (ej), kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł swoje przekonanie o winie oskarżonego(ych) bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy, a skutkujące koniecznością uznania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego i ostatecznie przypisanego czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 160 § 2 i 3 k.k. sąd odwoławczy uznaje za prawidłowe. Z wymowy całości środka odwoławczego wynika, iż skarżący wadliwość rozstrzygnięcia upatruje w dokonaniu przez sąd I instancji nieprawidłowej

oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Wbrew twierdzeniom obrońcy ocena ujawnionych dowodów w realiach niniejszej sprawy pozostaje pod ochroną prawa procesowego (co wynika z normy art. 7 k.p.k.) zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (zgodnie z art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Lektura uzasadnienia wskazuje także, że zaskarżone orzeczenie stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane zgodnie z wymogami art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. Ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji i zaprezentowana w uzasadnieniu wyroku nie budzi zastrzeżeń sądu odwoławczego. Sposób jego sporządzenia nie tylko umożliwia przeprowadzenie kontroli odwoławczej, ale daje jednoznaczne wskazanie powodów wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia, zarówno odnośnie przypisania J. K. sprawstwa i zawinienia zarzuconego występku, jak i sposobu rozstrzygnięcia w zakresie represji prawno-karnej i zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Apelacja obrońcy jest wybitnie polemiczna wobec pełnych i prawidłowych ustaleń dokonanych przez sąd. Nie budzi wątpliwości, że oskarżony w ramach podjętych ustaleń, wyczerpał znamiona czynu z art. 160 § 2 i 3 k.k. Sąd dokonał prawidłowej oceny kluczowej w tej sprawie opinii biegłych z (...)

w B., zeznań świadków tudzież ujawnionych pozostałych dowodów na które sąd wskazał w uzasadnieniu wyroku Na podstawie tych dowodów na które wskazano w uzasadnieniu Sąd doszedł do słusznego wniosku co do sprawstwa oskarżonego. Nie budzą zastrzeżeń sądu odwoławczego ustalenia i ocena prawna zachowania oskarżonego co do realizacji znamion w odniesieniu przypisanego czynu. Apelacja obrońcy co już napisano jawi się jako wybitnie polemiczna i jednostronna, oparta na wersji oskarżonego nie przyznającego się do winy. Apelacja nie dostarczyła jednak żadnych nowych argumentów, nie znanych wcześniej sądowi merittii, które podważyłyby zasadność ocen i wniosków, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku. Odmienna i uproszczona a wręcz jednostronna ocena materiału dowodowego zaprezentowana w apelacji bez uwzględnienia całokształtu dowodów ujawnionych dowodów nie mogła skutecznie podważyć prawidłowości i zasadności zapadłego rozstrzygnięcia. Apelacja co należy podkreślić w swej znaczącej treści opiera się na piśmie dr.n.med P. W. konsultanta d/s medycyny ratunkowej, stanowiącego załącznik rzeczony apelacji. Pismo to mające charakter prywatnej „opinii” jego autora, a za nim obrońca oskarżonego w treści apelacji kwestionuje nie tylko ocenę dowodów obciążających oskarżonego ale przede wszystkim treść i wnioski opinii biegłych, która stała się kluczowym dowodem wskazującym na zawinienie oskarżonego. Wbrew twierdzeniom obrońcy opinia biegłych z uniwersytetu Medycznego w B. został wydana przez kompetentnych lekarzy o specjalności właściwej dla potrzeb niniejszej sprawy,

jest jasna, pełna i logiczna. W opinii uzupełniającej z dnia 15.06.2021 roku (k 334-352) oraz na rozprawie w dniu 16 grudnia 2021 roku (k.368-370) składając opinie ustną biegli ustosunkowali się do wszelkich pytań i zastrzeżeń obrońcy. Obrońca w żaden sposób nie wykazał ani na etapie postępowania przed sądem I instancji ani w toku postępowania odwoławczego by zachodziły przesłanki z art. 201 k.p.k. i zaszła konieczność dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych w szczególności z dziedziny ratownictwa medycznego i anestezjologii. W realiach niniejszej sprawy uzyskanie opinii biegłych z tej dziedziny nie znajduje żadnego uzasadnienia. Biegli , którzy wydali opinię o specjalności medycyna sądowa i z zakresu ortopedii posiadali odpowiednie kompetencje medyczne do wydania opinii w przedmiotowej sprawie . Wyrażone w opinii stanowisko jasno, precyzyjnie i szczegółowo a nade wszystko rzeczowo , zrozumiale i stanowczo uzasadnili. Nie ma żadnych podstaw by uznać, że opinia jest stronnicza, wydana przez biegłych nie mających odpowiedniej wiedzy medycznej. Tego rodzaju supozycje obrońcy oskarżonego nie znajdują żadnego uzasadnienia. Koniecznym jest przypomnieć, że jeżeli opinia jest jasna i pełna dla sądu orzekającego to fakt ,że nie jest przekonująca dla strony nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (tak wyrok SN z 15.01.2021 w sprawie III K 410/19, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 5.10.2017 w sprawie II Aka 115/17, LEX nr 241). Strona dążąca do dopuszczenia innej opinii jest zobowiązana wykazać na jakie okoliczności ze względu na podnoszone mankamenty

określone w art. 201.k.p.k zachodzi taka potrzeba. W realiach niniejszej sprawy sąd wyczerpał wszelką konieczną inicjatywę w zakresie uzyskania pełnej opinii biegłych i jak wspomniano biegli odnieśli się w pisemnej i ustnej opinii uzupełniającej do wszelakich zastrzeżeń obrońcy i oskarżonego. W konsekwencji należało dojść do wniosku, że w żaden sposób apelujący nie wykazał, by zaistniały przesłanki z art. 201 k.p.k. uzasadniające uzyskanie innej opinii zwłaszcza z dziedziny ratownictwa medycznego i anestezjologii co uwzględniając okoliczności niniejszej sprawy i charakter zarzutu stawianego oskarżonemu nie znajduje w realiach sprawy uzasadnienia. Przedstawione w apelacji argumenty oparte na prywatnym stanowisku lek med. P. P. nie mogły skutecznie podważyć zasadności stanowiska sądu meriti oddalającego wniosek o dopuszczenie kolejnej opinii innych biegłych. Tożsamą decyzję procesową podjął sąd odwoławczy nie znajdując podstaw do zaistnienia w niniejszej sprawie przesłanek z art. 201.k.p.k. Opinia biegłych która stała się podstawą przypisania oskarżonemu sprawstwa w odniesieniu do zarzutu z art. 160 §2 i § 3 k.k w sposób jasny i rzeczowy wskazuje jakich zaniedbań i zaniechań dopuścił się oskarżony wobec pacjenta Z. K. krytycznego dnia. Ustalenia sądu meriti w odniesieniu do poszczególnych błędów oskarżonego, w zakresie oceny stanu pokrzywdzonego po przewiezieniu go na (...) Szpitala w I., a będącego wcześniej jako pieszy uczestnikiem wypadku z udziałem autobusu są prawidłowe i nie budzą zastrzeżeń sądu odwoławczego. Sąd prawidłowo ustalił, że oskarżony będąc tego dnia zobowiązany do

opieki nad pacjentem jako lekarz oddelegowany na (...), będąc w tym czasie prawnym gwarantem jego zdrowia, nieprawidłowo zebrał i zinterpretował dane z badania przedmiotowego, przeoczył możliwość powstania obrażeń tkanek miękkich i nie wychwycił rozległych obrażeń tych tkanek. Oskarżony przeoczył w toku badania krwiak podskórny w okolicy dołu podkolanowego prawego z rozległym otarciem naskórka, niewyczuwalne tętno okolicy podkolanowej z powodu obrzęku. Zmiany te nie zostały wykryte przez oskarżonego a były już wtedy widoczne, co wskazuje - jak sądu ustalił - na powierzchowną i niską jakość badania przedmiotowego dokonanego przez oskarżonego. W odniesieniu do pacjenta, który był ofiarą wypadku z udziałem autobusu było to oczywiste zaniedbanie. Sąd słusznie wywiódł, że już sama dysproporcja mas „obiektów” biorących udział w wypadku powinna wywołać podejrzenie doznania wysokoenergetycznego urazu i implikować konieczność podjęcia określonych działań medycznych i organizacyjnych, których oskarżony zaniechał lub które zaniedbał. W konsekwencji oskarżony nie zlecił we właściwym czasie badań laboratoryjnych mogących wskazywać zaburzenia ogólnoustrojowe w tym rozpoczynający się u pokrzywdzonego wstrząs krwotoczny, nie zlecił badań RTG kości kończyn dolnych. Jak ustalił sąd gdyby oskarżony zlecił tego rodzaju badanie to doszłoby do zdiagnozowania złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej a tym samym rozpoznania urazu wielonarządowego, czego oskarżony nie rozpoznał, koncentrując się na zaopatrzeniu chirurgicznym

powierzchnowej rany okolicy bocznej stawu skokowego. Sąd też prawidłowo ustalił, że w realiach niniejszej sprawy oskarżony jako lekarz odpowiedzialny za stan zdrowia pacjenta nieprawidłowo monitorował stan pacjenta i mimo, że jeden z lekarzy rezydentów informował go o pogarszającym się stanie zdrowia pacjenta nie wydał stosownych dyspozycji co do monitorowania stanu pacjenta nie podjął decyzji o zmianie statusu triage z żółtego na zielony. Wskazane przez sąd zaniedbania ze strony oskarżonego, odpowiedzialnego w tym czasie za stan zdrowia Z. K. nie spowolniły postępującego niebezpieczeństwa dla zdrowia i życia pacjenta wynikającego z rozwijającego się wstrząsu krwotocznego będącego skutkiem doznanych obrażeń - przy prawnym ciężącym na oskarżonym obowiązku zapobiegnięcia skutkowi. Na podstawie tych niebudzących zastrzeżeń sądu odwoławczego ustaleń faktycznych Sąd merittii doszedł do słusznego wniosku co do sprawstwa oskarżonego. Nie budzi zastrzeżeń sądu odwoławczego także ocena prawna zachowania oskarżonego co do realizacji znamion w odniesieniu przypisanego czynu. Apelacja obrońcy jednostronna i polemiczna oparta na wersji oskarżonego nie przyznającego się do winy nie dostarczyła żadnych nowych argumentów, które podważyłyby zasadność ocen i wniosków, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku. Odmienna i uproszczona a wręcz jednostronna ocena materiału dowodowego w szczególności opinii biegłych zaprezentowana w apelacji bez uwzględnienia całokształtu ujawnionych dowodów nie mogła skutecznie podważyć prawidłowości i zasadności

zapadłego rozstrzygnięcia. W konsekwencji niezasadne były zarzuty związane z obrazą prawa procesowego podniesione w apelacji obrońcy.

Nie były też zasadne zarzuty związane z obrazą prawa materialnego. Sąd meriti prawidłowo odkodował normę art. 160 § 2 i 3 k.k. i dokonał prawidłowej subsumpcji. Zgromadzony i prawidłowo oceniony przez sąd materiał dowodowy bezsprzecznie wskazuje, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 160 § 2 i 3 k.k. Oskarżony dopuścił się szeregu zaniedbań opisanych w zarzucie, w wyniku których nastąpił brak spowolnienia zagrożenia utraty życia pokrzywdzonego lub wystąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Ciążący na oskarżonym faktyczny i prawny obowiązek opieki wymagał w realiach niniejszej sprawy podjęcia czynności zgodnie ze sztuką lekarską i podjęcia czynności które spowolniłyby postępujące niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia pokrzywdzonego. Oskarżonemu nie zarzuca się skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego, a jedynie to, że dopuścił się zaniechań skutkujących brakiem spowolnienia postępującego zagrożenia wynikającego z doznanych obrażeń i tym samym narażenia na niebezpieczeństwo dla zdrowia i życia pokrzywdzonego. Wbrew twierdzeniom obrońcy wyłącznie oskarżony jako lekarz prowadzący pokrzywdzonego na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym był zobowiązany do diagnostyki i leczenia w zakresie stabilizacji funkcji życiowych. Był jedynym gwarantem zdrowia i to na nim spoczywał prawny i faktyczny

obowiązek wynikający z art. 160 § 2 k.k.

Co do apelacji oskarżonego, który nie sformułował żadnych zarzutów wystarczającym jest odwołać się do wszystkich powyższych rozważań, uznając jego apelację jako wpisującą się w zarzuty podniesione przez jego obrońcę uznane za nietrafne i niezasadne.

Co do apelacji oskarżyciela posiłkowego.

Podniesiony zarzut związany z kwestionowaniem przez oskarżyciela posiłkowego rozstrzygnięcia sądu w zakresie warunkowego umorzenia postępowania nie był zasadny.

W ocenie sądu odwoławczego sąd meriti prawidłowo skorzystał w realiach niniejszej sprawy z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. Odwołując się do argumentacji sądu rejonowego uzasadniającej decyzję co do warunkowego umorzenia postępowania sąd odwoławczy w całości podziela to stanowisko nie widząc potrzeby powtarzania argumentów, które przywiodły sąd meriti do takiego rozstrzygnięcia. Oskarżony nie był dotychczas sędownie karany. Niewątpliwie czyn miał charakter incydentalny. To zaś pozwalało przyjąć w odniesieniu do oskarżonego pozytywną prognozę, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego. Za wystarczającą reakcję prawnokarną uznano wyznaczenie dwuletniego okresu próby i zobowiązanie oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego na rzecz wskazanego podmiotu.

<p>Takie rozstrzygnięcie niewątpliwie uświadomi oskarżonemu bezprawność jego zachowania i odniesie skutek zarówno wychowawczy jak prewencyjny i będzie miało wpływ na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie sądu odwoławczego zastosowanie wobec oskarżonego dotychczas niekaranego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia biorąc pod uwagę realia niniejszej sprawy jest właściwą prawną -karną oceną czynu oskarżonego i sprawiedliwym rozstrzygnięciem sprawy.</p> <p>Z tych powodów apelacja oskarżyciela posiłkowego była niezasadna</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>Oskarżony o uniewinnienie.</p> <p>Oskarżyciel posiłkowy o zmianę wyroku i skazanie oskarżonego oraz zasądzenie na jego rzecz odszkodowania w kwocie 50.000 złotych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Apelacja obrońcy ma polemiczny charakter z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti. Sąd a quo w sposób jednoznaczny wskazał, które dowody, w jakim zakresie i z jakich przyczyn uznał za wiarygodne. Przedstawione wywody są logiczne i nie</p>		

zawierają wbrew twierdzeniom obrońcy błędów faktycznych. Zaprezentowaną argumentację Sąd Okręgowy w pełni aprobuje i do niej się odwołuje, nie widząc potrzeby ponownego szczegółowego jej przytaczania, odwołując się także do wywodów przytoczonych wyżej przy ocenie zarzutów. Wniosek obrońcy i oskarżonego uniewinnienie oskarżonego niezasadny, bowiem wyrok skazujący ma swoje oparcie w ujawnionych i prawidłowo ocenionych dowodach.

Wniosek oskarżyciela posiłkowego o zmianę wyroku i skazanie oskarżonego niezasadny z przyczyn opisanych wyżej. Rozstrzygnięcie o warunkowym umorzeniu postępowania jest prawidłowe i jest właściwą reakcją prawno-karną wobec oskarżonego.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 30 grudnia 2021 roku sygn. akt II K 163/19</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	

<p>Uwzględniając powyższe uwagi, apelacje obrońcy i oskarżonego nie były zasadne. Brak jest podstaw do postawienia Sądowi meriti zarzutu dokonania obrazy przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia iż sąd naruszył przepisy prawa procesowego a ustalenia faktyczne są błędne. Nie doszło też do obrazy prawa materialnego. Sąd I instancji na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych prawidłowo zastosował normę prawną art. 160 § 2 i 3 k.k. W konsekwencji uznać należy, iż rozstrzygnięcie uznające taki jak ustalony w wyroku przebieg zdarzeń, zasługuje na pełną akceptację. Skoro apelacje uznano za niezasadne, a wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu za prawidłowy i odpowiadający prawu nie znaleziono podstaw do ingerencji w jego treść w kierunku postulowanym przez apelujących, a zatem brak było podstaw do zmiany wyroku sądu I instancji i należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy. Nie znaleziono też podstaw do ingerencji w treść rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania, które to rozstrzygnięcie jest prawidłową i sprawiedliwą reakcją prawno-karną za popełniony przez oskarżonego czyn będący w jego wieloletniej praktyce zawodowej incydentalnym., popełnionym nieумыślnie.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt 2	O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich ponoszenia .	
7. PODPIS		